קרחה סניא דיבי רבי ישמעאל אמר איסתומכא

דכרסא רב אסי אמר רבי יוחנן מקום צר יש

בכרם ואיני יודע איזהו אמר רב נחמן בר

יצחק נפל כרסא בבירא אמר רב אחא בר רב

עוא אמר רב אםי מן המיצר ולממה ירבי

יעקב בר נחמני אמר שמואל מקום שאיז בו

מילת רבי יאבינא אמר גניבא משמיה דרב

מפח בוושמ סמוך לכרם זו היא כרם הפנימית

אמרי במערבא משמיה דרבי יוםי בר חנינא ®

בכל הכרם כולו זו היא כרם הפנימית ואיזהו

כרם החיצוז בשר החופה את רוב הכרם רבה

בר רב הונא אמר מפרעתה מאי מפרעתה

אמר רב אויא היכא ידפרעי מבחי בנהרדעא

עבדי כרבה בר רב הונא א"ל רב אשי

לאמימר כל הני שמעתתא מאי א"ל כולהו

שייכן בדרבה בר רב הונא ודרב אסי א"ר

יוחנן מאי א"ל כבר פירשה רב אחא בר עוא

ודרבי אבינא ודבני מערבא מאי א"ל הני

ודאי פליגי: רבי יהודה אומר בגדולה כו':

אמר רבי בנימין בר יפת אר"א ילא גדולה

גדולה ממש ולא קמנה קמנה ממש אלא

כל שנקרע בה מפח ולא הוי רובא זו היא

ששנינו בגדולה מפח רובא ולא הוי מפח זו

היא ששנינו בקטנה ברובא רובא ולא הוי

מפח פשימא לא צריכא דהויא מפח במשהו

מהו דתימא עד דמיקרע בה מפח לא הוי מרפה קמ"ל אמר גניבא אמר רבי אסי

ינקדרה כסלע מרפה שאם תמתח תעמוד יינקדרה כסלע

על המפח אמר רבי חייא בר אבא לדידי

מפרשא לי מיניה דגניבא אמברא דנהרדעא

יכסלע כשרה יתר מכסלע מרפה וכמה יתר

מכסלע אמר רב יוסף הכגון דעיילן תלת

קשייתא בציפא בדוחקא בלא ציפא ברווחא:

המסם ובית הכוסות: ייתנו רבנן מחט

שנמצאת בעובי בית הכוסות מצד אחד כשרה

משני צדדים מרפה ינמצא עליה קורט דם

[עיין תוס' לעיל ד"ה כדי וכו'], [תוספתא רפ"ג],

ג) [לקמן נב:ן, ד) ולעיל מד. ע"ש], ה) [לקמן נב:],

ו) [פירוש מקום שפותחין בו הבהמה להוליא קרביה

כדאמריגן שחיטה מפורעת כלומר פתוחה. ערוך ערך

פרע א'], ז) [גירסת הערוך נקדדה], א) [תוס' פ"ג ה"ה] כתובות עו: לעיל

וסוכה לד.

י) ולעיל מב: ד"ה ובשרן,

כ) ולעיל מב.ז. ל) וויהרא

יב. ברש"י ד"ה פסח וכו'

עד קופון, נ) וה"א דאותו

גליון חש"ם

גבו' נקדרה כסלע. וכן לקמן דף עז ע"א נקדר

כמין טבעת. עירובין נח ע"ב שמעתי שמקדרין בהרים. ע"ו דף לב ע"ח וקדור כמין ארובה ובערוך

ערך קד גריס בכל הני בב'

קלד א מיי׳ פ״ו מהלכות שחיטה הלכה טז סמג עשין סג טוש"ע יו"ד

סימן מו סעיף ה: קלה ב ג מיי׳ שם פ״ט הל' ה ופ״ו שם הלי"ל סמג עשיו סג טוש"ע יו"ד סי׳ מח סעיף

הלי"ב [ופ"כ מהלי מכירה הלכה טון טוש"ע שם סעיף ח [וטוש"ע חו"ת סימן רכד סעיף ב] [וברב אלפס עוד בב"ב

שימה מקובצת

נמחק: **כ**] בשנים אוחזין אמר אמימר אנא נהרדעא אנא: **גו** כך פי׳ רש״ . במקום אחר נ"ב פ' המדיר לפרש לאותו צד מבפנים: ואיז נראה לר״ת לומר ון קמ"ל דטרפה וא"ת הא אמרי׳ בפ׳ במה מדליקין מה שהיו קורין מתחלה:

רבינו גרשום בוקי סריקי נודות רקים. בטדא בתורא כמלא אצבע החיצונה כדבעינן לפרושי בגמרא: ר' יהודה אומר בגמו א: די יהודה אומר בגדולה טפח. כלומר בגדולה שנקרע כרס החיצווה ורקטוה ררורא רובא טרפה. שניא דיבא י. ולמטה מקום שמתחילין דבר שמגרדין מן הכרס מאחר שמרתיחין אותו. היכא דפרעי טבחי (שוב ל) ושייר במפרעתא: דר׳ כלומר דאמרי כל הכרס כלו זהו כרס הפנימי: זו היא ששנינו בגדולה טפח. וכל דמקרע רובא ולא הוי מתח. כלומר לא אם תהא קטנה כשתקרע דורא דררם החיצווה ולא הוי טפח כיון דאותו רוב שנקרע לא הוי טפח חשובה קטנה: נקדרה כסלע כו׳. כלומר הכרס בב כא כו כיוכו כי כי תלת קשייתא עם שיורי האוכל שעליו כשאוכלין . התמרים אין יכול לאוכלו . (על הכל) [כולו] ונשאר

ג: קלו ד ה מיי שם פ״ע הל״ו טוש״ע שם סעיף ד: קלו ו ז מיי שם פ״ו

פרק ו דף רא:]:

תיבות ואיני יודע מהו **(ז**

בשור. או שנקרע רוב החיצונה. כלומר כרס ששונאין אותו הזאבים ולא יכלו ליה למיכל מיניה. לישנא אחרינא סניא דיבי כעין מסננת לשון זיבה. אסטומכא אישטמכל בלעז: מן המצר ולמטה מקום שמתחילין בני מעים הרחב לקצר: מקום שאין בו מילת זהו הריעי): כבר פירשה רב אחא בריה דרב אויא. כלומר מן המצר ולמטה החיצונה נקדרה קשייתא נידל בלע"ז. קשייתא בציפא כו' כלומר כדעיילן על קשייתא קצת מן הפירי וזהו ציפא: בלא ציפא

ערום [נ' בלא א) אולי ל"ל והויא כנגד

מפרעתא וכ"ה ברש"י.

ואיזהן כרם החיצונה בשר החופה את רוב הכרם. וא״ת אם כן חסר להו מי״ח טרפות דבשר החופה את רוב הכרס הוא משב שמעתא דבריש פירקין ובריש פירקין (דף מג.) פירשתי:

רובא ולא הוי מפח פשימא. פי׳ פשיטא דרוב מועיל לכולי עלמא וקלת תימה מאי קא משני לא לריכא דאיכא טפח במשהו מהו בוקי סריקי הכי אמר רב נחמן "מקום הדבק דתימא עד דמיקרע בה טפח לא הוה אפילו ניטל כולו כשר והוא שנשתייר בו טרפה ואמאי ס"ד למימר הכי ורבינו כדי תפיסה וכמה אמר אביי כמלא ¢במדא חננאל גרים דאיכא טפח ומשהו ורוצה בתורא: הכרם הפנימי: אמר רב יהודה אמר לפרש רובא דלא הוי טפח היינו רב יהעיד נתן בר שילא ריש מבחיא דצפורי כשאין בכל הכרס טפח ולכך פריך לפני רבי משום רבי נתן אי זו היא כרם שפיר פשיטא דלא בעי טפח שהרי הפנימי סניא דיבי וכן אמר רבי יהושע בן

> דמקרע טפח: לבשתמתה תעמוד על מפח.

> אין בכולה טפח ומשני כגון דאיכא

טפח ומשהו מהו דתימא כיון דאיכא

בכולה טפי מטפח לא מיטרפא עד

החלנו כשתקיף בחוט וימתח החוט יהיה בארכו מפח: מחם שנמצאת בעובי בית הכוסות בצד אחד כשרה. אנל בהמסס אפילו מנד אחד שלא נקב מעבר לעבר טרפה גו כך פירש רש"י במקום אחר ואפילו אם תמלא לומר דאין סברא שיהא טרפה הואיל ולא ניקב אלא חלי עור מלינו למימר דכוליה ניקב וחיישינן שמא הבריא כי היכי לחיישי' [גבי ושט] בריש פירקין (דף מג.) למאן דחייש לספה דרוסה והא דקתני במתניתין המסס ובית הכוסות שנקבו לחוך דמשמע דבעינן נקב מפולש לאו דוקא לחוץ שיהא מפולש אלא כלומר לחוץ כלפי חוץ ולאפוקי נקבו זה לתוך זה והא דקאמר מלד אחד כשרה בעובי בית הכוסות לריך לפרש דו אותו לד אחד מבפנים כלפי הריעי דאי לד שבחוץ כלפי חלל הגוף אפילו לא ניקב כלל אלא שנמלא מחט בחלל הגוף טרפה דאמר נקובי נקיב ואתאי ואין נראה לר"ת לומר שיהא טרפה יו בלא ניקב אלא חצי העור של המסס ונראה לו דהמסס גמי מלד אחד כשרה והא דנהט בעובי בית הכוסות מלד אחד כשרה רבותא קמשמע לן לפי שיש לו שני עורות וקמשמע לן דאע"ג שניקב עור אחד שלם אפילו הכי כשרה עד שניקבו שניהם ואגב דנקט מלד אחד כשרה נקט נמי משני לדדין טרפה אע"ג דמילתה דפשיטה היה ועוד אומר ר"ת דהאי נמי חדוש הוא דס"ד אמינא אפילו משני לדדין כגון שניקבו שני העורות כשרה לפי ששוכב ע"ג המסס ומדובק שם בשומן יוהוא הדין דאותו דבקות מגין שלא ילא הריעי

מידי דהוה אחלחולת שניקבה וירכים מעמידין אותה דכשרה קא משמע לן ח הכא דטרפה וא"ח הא אמרינן בבמה מדליקין (שבת דף נו.) גבי הנהו תלת מילי דאישתנו שמייהו הובלילא בי כסי ובי כסי הובלילא למאי נפקא מינה למחט שנמלאת בעובי בית הכוסות והשתא מאי נפקותא איתא הא בתרוייהו אמרינן מלד אחד כשרה משני לדדים טרפה גם בהובלילא וי"ל דנפקא מינה שלא תטעה לפרש מה שאמר מלד אחד כשרה זהו בהובלילא דהיינו המסם שעתה קורין בית הכוסות אבל במה שקורין עכשיו הובלילא היינו מה שהיו רגילים לקרות בית הכוסות אפילו מלד אחד טרפה הואיל וניקב עור שלם אי נמי שלא נטעה נמי במשני לדדים טרפה דהוי במה שקורין אותו עכשיו בית הכוסות דהוא המסס אבל במה שקורין עכשיו הובלילא דהוא מה שקורין מתחלה בית הכוסות אפילו משני לדדין כשרה דהויא כמו חלחולת שניקבה וירכים מעמידין אותה:

המולים קשייתה. גרעיני תמרה: בליפה. עם אוכל הנשאר סביבותיה כשאוכלין אותה יכנסו שלשה בנקב בדוחק או בלא ליפא בהרווחה:

צוקי סריקי. כדים רקים כלומר דברים שאינן: מפיסה. אחיזת יד: בטדא. אלבע: בחורא. אפילו בשור גדול די בכך: סניא דיבי. קרשטי"א בודי"ל לשון מורי והוא עשוי ככים וסתום בראשו וכך מלאתי באל"ף בי"ת של רבי מכיר בודי"ל שאללי"ר ולשון סניא דיבי

לפי שהוא מקום מאום וכחוש ואפילו לואבים וכל שאר הכרס קרוי חיצון ושיעורו ברוב. לישנא אחרינא שמעתי מן הפנצ"א עלמה הוא מקום שמנקבים שם העבחים הכרם ומוליאים הפרש מקום שהשנאוי זב והראשון נראה: אים מומכה דכרם ה. אני שמעתי ש איסתומכ״א בלע״ז אזואיני יודע מהו: מקום לר יש בכרם. שהוא קרוי כרס הפנימי וכל שאר הכרס קרוי חילונה: נפל כרסא בבירא. הואיל ואינך יודע היכן הוא לא פירשת לנו כלום: ה"ר החה. אני אפרש אותו מקום לר: מן המילר ולמטה. ממקום שהכרס הולך ומיצר לצד הוושט הוא קרוי פנימי מפני שנחבא בדופני החוה: ולמטה. כשהבהמה תלויה: מקום שחין בו מילת. מקום יש בכרם חלק שאין שם אותו למר שגוררין ברותחים מן הכרם: נשר החופה. פירשתיוי) וזהו קרום עב העובר על כל החלל וקורין לו טינפנ״ח וישנו מן החזה ועד היריכים והכרם הקרוי פנל"א מעוטו נחבא בללעות החזה ורובו תחת אותו קרום ורוב החיצונה דקאמר מתניתיןי רואין כמה יש מן הקרום כנגד אותו רוב הכרם ואם נקרע שם רוב מה שיש מן הקרום כנגד הכרס טרפה ואם ממחום שהכרס כלה ולמטה נקרע אותו קרום

כשרה והיינו דאמרינן לקמן רובא ולא הוי טפח זו היא ששנינו כו' ואי בכוליה קרום משערינן אין לך בהמה קטנה שאין ברוב שלה יותר מטפח וכל אמוראי דלעיל קרו פנימית וחילונה בכרס עלמה: מפרעחה. לד הכרס הרואה את הקרקע הנראה מיד כשפותחין הבהמה להוליה את המעיים והיינו דמפרש היכא דפרעי טבחי: כולהו שייכן בדרבה. סניא דיבי ואיסתומכא ומקום שאין בו מילת כולן באותו לד עומדים או למעלה או למטה וכי טרפת לה לכל אותו לד בנקב במשהו הנמלא בו מקיימת להו לכולהו: אמימר מנהרדעא הוה כדאמרינן פבשנים אוחזין (ב"מ דף טו:) אנא מנהרדעא אנא וסבירא לי שומה הדרה לעולם: דרב הסי המר ר' יוחנן. דאמר לעיל ואיני יודע איזהו: מאי. אמריתו עלה הא איכא

בידוע לספוקי בכל הכרס כולו: אמר ליה כבר פירשה רב אחא. דהיינו מן המילר ולמטה וההוא כנגד מפרעתה היא: ודרבי אבינא. דאמר כרס הפנימי בוושט הוא: ודבני מערבא. דאמרי כל הכרס כולו קרוי פנימי ונידון בנקב משהו: מאי. וכיון דלא אפסיק הלכתא עבדינן לחומרא וטרפינן בכל הכרס בנקב במשהו כבני מערבא. ומיהו כל הנך טרפות אנן לא טרחינן למיבדקי בתרייהו דכל כמה דלא מישתכחן אזלינן בתר רובא כדנפקא לן בפרק קמא (לעיל יא.) מהאליה תמימה יומקראי טובא ובסירכי דריאה משום דשכיחן בדקינן בתרייהו מ: גדולה ממש. גדולה שבגדולות: כל שנקרע בה וכו'. כלומר כל היכא דמשתכחא או טפח או רובא טרפה: רובא פשיטא. דרובו ככולו: הכי גרסינן לה לריכה דהויה עפה במשהו. הי הויה משהו עפי מרובה הוה מיקרע טפח: נקדרה. כמין ארובה עגולה ורוחב הקדירה כסלע מטבע רחב הוא: שאם תמחת. אי הוה מושכו לכאן ולכאן שיכנס העוגל לאורך או לרוחב תמלא בו טפח באותה קדירה: סלם

: ללמי"ן קדוד לעזי רש"י [קרישטני"א] קרשטני"א

בודי"ל שאלצי"ר [שציליי"ר]. מעי של שקיות (מעי עיוור). פנצ"א. בטן (כאן בהוראה מיוחדת של החלק הראשוז איסתומכ"א [אישטומ"ק].

חלק מקיר הבטן המרמה את הררת **פנצ״א**. בטן, החלק . הראשון בקיבת מעלי גירה

מוסף רש"י

בוקי סריקי. כדים ריקים, כלומר דברים שאינן טעם (ע"ז לז:). מחט שנמצאת בעובי בית הכוסות. ראה לעיל מט א.